

Sarina AHMAD-NYS

Striptekenaar met het Moyamoya-syndroom

Op 6 november 1955 liet striptekenaar Jef Nys het publiek van *KERK & leven*, toen *Kerkelijk Leven*, kennismaken met stripheld Jommeke. Zestig jaar later trad kleindochter Sarina AHMAD-NYS (35) met *Het Nianmonster* in zijn voetsporen. Zo werd Jommeke bondgenoot in haar strijd tegen een zeldzame ziekte.

‘Door mijn ziekte ging ik intenser leven’

Christof BOUWERAERTS

Hoorde u ooit van het Moyamoya-syndroom? Op een hersenscan ziet dat eruit als een rookwolk in het hoofd, *moyamoya* in het Japans. Door vernauwing van de bloedvaten in de hersenen neemt een netwerk van tere haarvaatjes de bloedtoevoer over. Daardoor loop je echter een groot risico op een herseninfarct. „Nu moet ik me behelpen met bloedverdunners”, zegt Sarina AHMAD-NYS. Een adequate behandeling bestaat helaas niet.

– *Wanneer ontdekte u dat u leed aan het Moyamoya-syndroom?*

Op 20 oktober 2009 overleed mijn grootvader. Bij mijn moeder was inmiddels de diagnose van kanker gesteld. Na *bompa's* begrafenis moest ik bekomen van alle emoties en aanvaarde een werkopdracht in Brazilië. Ik was toen nog aan de slag als zelfstandige geluidstechnicus voor de televisie. Daar kreeg ik een eerste herseninfarct.

– *Was de oorzaak van het probleem meteen duidelijk?*

Aanvankelijk kon ik nog functioneren en ik ging ook niet meteen naar de dokter. Uiteindelijk zocht ik bijna twee jaar lang naar een arts die me kon vertellen waaraan ik werkelijk leed. Intussen was ook mijn moeder gestorven. Vier jaar geleden onderging ik in Zürich een eerste operatie. Drie dagen later volgden een tweede herseninfarct en nog een operatie.

– *Wat deed al die rampspoed met u?*

Mijn leven stond helemaal op z'n kop. Door de ziekte ben ik snel moe en kan ik geen werkdruk verdragen, dus ik gaf noodgedwongen mijn baan op. Bovendien verloor ik ook mijn spraak en moest ik me geruime tijd al schrijvend uitdrukken. Dat was erg frustrerend. Uiteindelijk leerde ik geleidelijk aan opnieuw spreken, maar vooral wanneer ik moe ben, geraak ik nog steeds moeilijk uit mijn woorden. Gelukkig vond ik in het striptekenen opnieuw een houvast en leerde ik me aanpassen aan mijn situatie. Vandaag gaat het behoorlijk goed met me.

– *Dacht u ook na over leven en dood?*

Bij mijn tweede operatie bedacht ik wel dat, als het mis zou gaan, mama en *bompa* op me wachtten. Hoewel ik niet geloof in hemel of hel en ik niet bijster spiritueel ben, kan ik me tegelijk moeilijk voorstellen dat wat we nu beleven na de dood volkomen verdwijnt. Op een of andere manier blijven we verbonden. Daarop hoop ik wel.

– *Striptekenen hield u overeind. Ging daarvoor een kinderdroom in vervulling?*

In onze jeugd was onze vader er niet. *Bompa* kwam zowat dagelijks op bezoek en was voor mij dan ook als een vader. We hadden een sterke band en ik keek geweldig naar hem op. Hij stimuleerde mijn talent door

„Dankzij hun foto bij mijn bureau kijken *bompa* en mama mee als ik teken”

me dingen te laten natekenen en me punten te geven. Hij legde de lat echter hoog en zag het niet meteen zitten dat ik zijn werk zou voortzetten. Daarom spoorde hij me aan om, in de lijn van mijn studies, voort te gaan met animatiefilms. Toch bleef ik proberen en deden we enkele kleinere projecten samen. Aan het einde van zijn leven, toen hij al erg ziek was, toonde ik hem een strip die ik maakte over de dieren uit Jommeke. „Het komt wel in orde”, zei hij, alsof hij me zijn zegen gaf. Bij het afronden van de strip bracht ik op de laatste bladzijde eer aan hem en aan mijn moeder. Dankzij hun foto bij mijn bureau kijken zij allebei nog steeds mee als ik aan het tekenen ben.

– *In 2015 verscheen dan uw eerste reguliere album. Zijn er plannen voor een vervolg?*

De familie keurde al het scenario van mijn tweede album goed. Ook de dialogen zijn klaar. Hopelijk geraak ik ermee klaar ergens in 2018, maar dat hangt af van hoe mijn toestand evolueert. Wel probeer ik dagelijks enkele uren te tekenen, maar er zijn ook dagen dat het me gewoon niet lukt. Van de uitgeverij mag ik werken op mijn eigen tempo.

– *Was u zelf tevreden over uw eerste album?*

Omdat ik de kleindochter van Jef Nys ben, reageerden sommige recensenten extra

„Ik treed niet op de voorgrond als tekenaar van Jommeke”. © Frank Bahnmueller

kritisch op *Het Nianmonster*. Uiteindelijk liet ik me er niet door afschrikken. Je moet ergens beginnen. De techniek van mijn grootvader evolueerde ook met de jaren. Wel bleef ik werken aan mijn eigen techniek. Het perfectionisme waartoe mijn grootvader me aanzette, is dus gebleven. Met resultaat, durf ik te zeggen, want de tekeningen voor het tweede album zijn nu al merkbaar beter dan de tekeningen in het eerste. Van de hoofdtekenaars van Jommeke krijg ik bovendien feedback. Uit respect voor hun werk probeer ik ook niet op de voorgrond te treden als striptekenaar van Jommeke.

– *Probeert u ook een eigen stijl te ontwikkelen als tekenaar?*

Net zoals de andere tekenaars houd ik me uiteraard aan de fundamentele afspraken over Jommeke. Zo mogen geweld en politiek niet aan bod komen. Daarbinnen is

er wel ruimte voor eigen inbreng. In het album waaraan ik nu werk, schenk ik bijvoorbeeld aandacht aan het respect voor de natuur. Daarnaast zet ik zelf ook in op realisme, onder meer in de emoties en onderlinge relaties tussen personages.

– *Ondanks alle tegenslagen blijft u dus ondernemend. Hoe doet u dat?*

Al bevind ik me nu in een meer stabiele fase, de ziekte zet zich voort en morgen kan het gedaan zijn met me. Daarom proberen we nu met onze kampeerwagen zo veel mogelijk plaatsen te bezoeken. Door mijn ziekte ging ik dus net intenser leven en leerde ik meer zorgen voor mezelf. Voorheen was ik een heuse piekeraar, vandaag lig ik minder wakker van wat anderen over me denken.